UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia Sacra Et Hvmana

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Meleager Venator. Philostratus in Melagro. Descriptio XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-68724

Visual Library

CITHAROEDVS.

Apuleius, lib. 2. florid.

Deſcriptio XVII.

ADoleſcens eſt viſenda pulchritudine, crinibus, fronte parili, ſeparata, per malas reuulſus: ponè autem, coma prolixior interlucentem ceruicem ſcapularum finibus obumbrat: Ceruix ſucci plena, malæ vberes, genæ teretes, ac modico mento iaculantur, eique prorſus citharœdicus ſtatus, deam conſpiciens, canenti ſimilis, tunicam picturis variegatam deorſus ad pedes deiectus, ipſos Græcanico cingulo, chlamyde velat vtrumque brachium, aduſque articulos palmarum. Cætera decoris inſtrumentis dependent, cithara baltheo cælata, apta ſtructim ſuſtinetur: manus eius tenera procerculè læua diſtantibus digitis neruos molitur; dextra pſallente geſtu, pulſabulum citharæ admouet, ſeu parata percutere, cùm nox in cantico interquieuit: interim canticũ videtur ore tereti, & ſemihiantibus in conatu labellis eliquare.

Confer cum iſta deſcriptionem Luciani, quæ habetur aduerſus indoctum.

MARSYAS.

Ex eodem Apuleio.

Deſcriptio XVIII.

EO genitus Marſyas, cùm in artificio patriſſaret tibicinij, Phryx cætera, & barbarus, vultu ferino trux, hiſpidus, illutibarbus, ſpinis, & pilis obſitus: fertur (proh nefas) cum Apolline certauiſſe, turpis cum decoro, agreſtis cum erudito, bellua cum Deo; Muſæ cum Minerua, diſſimulamenti gratia, Iudices aſtitere, ad deridendam ſcilicet monſtri illius barbariem, nec minus, ad ſtoliditatem illius puniendam: ſed Marſyas, quod ſtultitiæ maximum ſpecimen eſt, non intelligens ſe deridiculo haberi, priuſquam tibias occiperet inflare, priùs de ſe, & Apolline quędam deliramenta barbarè effutiuit, laudans ſe, quod erat, & coma relicinus, & barba ſqualidus, & pectore hirſutus, & arte tibicen, & fortuna egenus.

MEMNON.

Philoſtratus, in Memnone.

Deſcriptio XIX.

Σκόπει γὰρ ὅσος μὲν κεῖται κατὰ τῆς γῆς. ὅσος δὲ ὁ τῶν βοστρύχων ἄσταχυς, οὓς οἶμαι νείλῳ ἔτρεφε. νείλου γὰρ Αἰγύπτιοι μὲν, ἔχουσι τὰς ἐκβολάς, αἰθίοπες, τὰς πηγάς, ὅρα τὸ εἶδος ὡς ἔρρωται, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ ἀπολελότων. ὅρα τὸν ἴουλον ὡς κατὰ ἡλικίαν τῷ κτείναντι. οὐδὲ ἂν μέλανα φαίης τὸν μέμνονα. τὸ γὰρ ἀκράτως ἐκ αὐτοῦ μέλαν ὑποφαίνει τι ἄνθοις.

ETenim aduerte, quantus humi iaceat, quantaque cincinnorum ſpica, quos, puto, Nilo nutriebat, Nili enim oſtia AEgyptij, fontes AEthiopes habent: aſpice quantum ſpecies ipſa roboris, oculis etiam extinctis præferat: aſpice præterea lanuginem, quàm interfectoris ætati congruat, ne nigrum quidem diceres, Memnona: nam quæ ipſi ineſt ſincera nigredo, floris neſcio quid præ ſe fert.

MELEAGER VENATOR.

Philoſtratus in Meleagro.

Deſcriptio XX.

Φέρε δὴ, καὶ τὰ περὶ αὐτὸν εἴπωμεν. συφνὸς μὲν ὁ νεανίας, καὶ πάντη σφριγῶν

AGedum, etiam quæ ad ipſum ſpectant, commemoremus: Calloſus eſt, ac rigidus

κνῆμαι δὲ αὐτῷ εὐπαγεῖς, καὶ ὀρθαὶ, φέρουσί τε τοῖς δρόμοις ἱκαναὶ, καὶ ὑφιστάμεναι τὸν ἐκ χειρὸς ἀγῶνα, φύλακες ἀγαθαί. μηρός τε ξυμβαίνων ἐπιγουνίδι ὁμολογῶν τοῖς κάτω, καὶ ἰσχίον, οἷον διδόναι θαρσεῖν, ὡς οὐκ ἀνατραπησομένου ὑπὸ τῆς τοῦ συὸς ἐμβολῆς τοῦ νεανίου; πλευρὰ δὲ βαθεῖα, καὶ γαστὴρ ἀπέριττος, καὶ στέρνα τὸ μέτριον προσεκείμενα, καὶ βραχίων διηρθρωμένος, καὶ ὦμοι πρὸς αὐχένα ἐρρωμένον ξυμβάλλοντες, καὶ βάσιν αὐτῷ διδόντες, κόμη τε ἡλιῶσα, καὶ ἀνεστηκυῖα νῦν ὑπὸ τῆς ὁρμῆς, ἔνεργον καὶ χαροπὸν ἰταμῶς δεδορκὸς τὸ ὄμμα. ἥ τε ὀφρῦς, οὐκ ἀνειμένη, ἀλλ' ἐν τῷ θυμῷ πᾶσα, καὶ ἡ τοῦ προσώπου κατάστασις, οὐδὲ ξυγχωροῦσα περὶ κάλλους τι λέγειν, διὰ τὸ ἐπιτετάσθαι. ἐσθὴς δὲ λευκὴ ὑπὲρ γόνυ, καὶ κρηπὶς ὑπὲρ σφυρὸν, ἔρεισμα ἀσφαλὲς τῇ βάσει. χλαμύδα τε κροκοβαφῆ, ὑπὲρ αὐχένος καλπώσας, τὸ θηρίον ὑφίσταται.

dus adoleſcens, & corpore toto vegetus, ſuræ benè compactæ, rectæ, non minus in ſtadijs ad currendum aptæ, quàm ad luctæ certamen cominus ſuſtinendum firmæ: femur iunctum toris, genu inferiori tibiæ reſpondet, & talis coxendix, vt polliceri audeat, adoleſcentem apri impetu minimè ſubuerſum iri: tum latera plena, & venter minimè obeſus, & pectora moderatè extuberantia, & brachium articulis nexum, & humeri ad ceruicem validam cohærentes, baſim ipſi exhibent, coma verò ſoli concolor, & nunc præ impetu, & alacritate erecta, & toruum intuens, cæſius oculus, & ſupercilium haudquaquam remiſſum, ſed in animi æſtu totum, vt & ipſa vultus conſtitutio, quænon concedit de forma, propter commotionem adoleſcentis quicquam dicere: Accedit veſtis candida ſuper genu, & ſolea ſuper malleolo, fulcrum quidem tutum inceſſui. Denique chlamyde croco tincta, ceruici inuoluta, indutus belluam expectat.

NARCISSVS.

Calliſtratus, in Narciſſo.

Deſcriptio XXI.

Εἱστήκει δὲ ἐπ' αὐτῇ Νάρκισσος, ἐκ λίθου λευκοῦ πεποιημένος. παῖς ἦν μᾶλλον δὲ ἠΐθεος, ἡλικιώτης ἐρώτων, ἀστραπὴν οἷον ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος ἀπολάμπων κάλλους. ἦν δὲ τοιόνδε τὸ σχῆμα. κόμαις ἐπιχρύσοις ἤστραπτε, κατὰ μὲν τὸ μέτωπον τῆς τριχὸς ἑλισσομένης εἰς κύκλον, κατὰ δὲ τὸν αὐχένα, κεχυμένης εἰς νῶτα. ἔβλεπε δὲ οὐκ ἀκράτως γαῦρον, οὐδὲ ἱλαρὸν καθαρῶς. ἐπιπεφύκει γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασιν, ἐκ τῆς τέχνης, καὶ λύπη, ἵνα μετὰ τοῦ Ναρκίσσου, καὶ τὴν τύχην ἡ εἰκὼν μιμῆται.

NARCISSVS ſtabat è marmore candido confectus: puer erat, vel potius adoleſcens coæuus cupidinum, qui veluti quaſdam faces, è corporis formoſitate iaculabatur, eiuſmodi verò conformatione extitit: aurea cæſarie fulgurabat, capillo ad frontem, in orbem reuoluto, ſed per ceruicem diffuſo in terga: obtutus eius, non purè, ac planè ſuperbus, neque hilaris omninò, inſitus quippe fuerat in oculis mœror, ex arte, vt cum Narciſſo, imago etiam fortunam eius imitaretur.

CALVM-